

Filip Zlý neviděl švarně děvče, jaké bys těžko hledal v širém okolí, neviděl vřstní mladší sestru, kterou by měl mít rád a ochraňovat. Viděl nevěstu chudého podruha, který nejenže nemá koušku země, ale chová se tak, jako by se rozumělo samo sebou, že bude patřit do fojtské rodiny. Dosud se nestalo, že by se k nim přiznal nemajetný. Onderka není jistě tak hloupý, aby nevěděl, že Madlenka musí dostat po otci podíl.

"To nám chybělo, aby se nám všichni posmívali, jakého si Madla vybrala ženicha. Fabiš si beztak začal pletky jen kvůli penězům," šval rychtář matku, která se dcery zastávala.

"Fabiš si mne vezme i bez věna," proklaňovala k všeobecnému údivu Madla, když si ji domácí předvolali a vyčetali. "Je obratný, práce se nebojí. Ve mlýně se pro něho vždycky robota najde. Vřte dobře, že chtěl být mlýnářem."

Taková odpověď se fojtově rodně přamalo zamlouvala. I kdyby ženich nechtěl ani zlatku, hanba zůstane na nich, na bohatých. "Od čeho jsi hlava obce? Máš si umět poradit," pošklebovali se Filipu Zlému zámožní sousedé nemile dotčení. Že si Madlenka jejich synků nevsímá.

Minul květen a červen, pod Hůrkami se do žluta barvil ječmeny a rež. Letní bouřky se zažíhaly na dusném nebi, vedra se střídala s lijáky.

Přšlo čtvrtý den. Palkovický fojt seděl v prostorné komnatě, přeřaboval se v úředních lejtstřech a chvílemi se zahleděl do polí, kde pro mlhu nebylo možno dohlédnout k nejbližším statkům za fěkou. Druzí se zachvívali úzkostí, zdali jim přival nezníčí úrodu, fojt se však strachovat nemusil. Jemu zbylo pokaždé dost, ať byl rok deštivý, nebo suchý, úrodný nebo neúrodný.

Olešná — falešná, tvrdívali o své říčce Palkovičtí. Přesto milovali její temné koryto, které se za jejich paměti nijak nezměnilo a přes které položili desítky laviček a můstků z trámů a desek. V zimě bylo těžké po nich přejít, ale domácí si zvykli, a tak se nebáli třebas i potmě po lávce bez zábradlí. Přecházeli po nich denně a za každého počasí. Bydliili po obou březích.

Kterýsi den, když se vracela stará fojtka z návštěvy u sousedky, nemohla se dostat přes vodu. Její lávka byla pryč a ona musila kus obcházet. "To je hrůza. Ještě včera se to nezdálo tak zlé. Jestli dnes nepřestane pršet, jestli voda i nás!"

"Nevezme, maminko," odpověděla dcera, sedící u okna a vyšívající rukávce. "Právě šli chlapi dělat hatě"

Nad jejich chalupou se Olešná vylija z břehů a zaplavila Krčovo pole; vody se pomalu blížily k nim. Dokud byly zaplaveny polnosti druhých, Filip Zlý se o pohromu moc nestaral, sotvaže se však objevily hromady šterku na jeho, poslal čeledě a podruhy, aby přival obrátili. Půjčil háky a sochory a nařídil i pacholkům ze mlýna, aby šli pomáhat.

Na dolním konci vsi byl stržen domek, na různých místech se tvořily zácpy. Kdo byl ohrožen, nečekal na příkaz rychtáře. Muži stínali olše a javory, upevňovali hatě.

BOBUMIA PODRUHOVA LETYNA NEVĚSTA

Rok co rok ničily povodně úrodu palkovických občanů, pokud neměli pole ve svazích. Rok co rok se opakoval strach a spěch, když přšlo trochu déle. Rok co rok prožívala obec obavy o výsledky své dřiny. Nejen Palkovice, i Myslík a všechny vesnice u divokých říček v kraji.

Zatímco se muži snažili udržet rozvodněnou Olešnou v původním řečišti, Madla mysliila na Fabiše. Odešla před týdnem, aniž věděla kam. "Nejraději bych z obce utekl. Vím, že mě tvůj bratr nenávidí. Kdyby mě hnal do panské roboty, nebylo by to nápadné, ale od posledního setkání před hospodou si mě ani nevšimne," řekl jí při poslední schůzce.

"Neboj se," vylmouvala mu předtuchy.

"Pole mi vzal, pole po tatinkovi, které jsme si krvavě zasloužili. Kdyby byl tak dobrý, jak povidáš, aspoň letos by mi Rovinku nechal."

Na to nedovedla odpovědět, proto musila na Fabiše mysliit právě v dnešní nepohodu, kdy ani nevěděla, jestli je pod střechou. Tušila, že hledá robotu v kraji, pro případ, kdyby Filipova neústupnost nepolevila, kdyby pozbyl i místo pomocníka v Karáskově mlýně. Někdo ve Sklenově mu prý slíbil, že ho vezme do učení, ovšem, jestli to mlořtivá vrchnost na zámku dovolí. Mlynařina se Onderkovi pořád líbila. "Nejsem ještě tak starý, abych se řemeslu nemohl vyučit," nadhodil kdysi i před Madlou.

Tenkrát se tomu smála. Dnes jí rozřízal strach. Co bude s nimi dále? Jak to udělají, aby se mohli vrátit?

Jedna věc jí velmi rozrušovala. Přesto, že bydliila s matkou na výměnku, často zaběhla na rychtu, měla to jenom přes cestu a zahradu, po-

deště se rozplynula, objevily se domky, hospoda naproti, náves a sběh lidu. Martínek mezi nimi. Oblékne se, půjde se tam podívat. Vstala.

Rázem klesla na lavičci. Obličej jí trochu zpodelavěl, oči se zastavily na černém bodě, na šterkovitém nánosu vodní víry uhlazovaly a zahuštovaly polorezáté, polofialové bahno.

"Co je ti?" přiskočila k ní matka.

"Nic, ... nic ..." zaúpěla.

Sumivě dopadají na malé okenní tabulky ojedinělé kapky. Madlenka má pocit, že na její tělo dopadají olověné broky.

Stará prohlédla výmluvu, že se dcera nachladila. Zatopila. Uvaří odvar z bylin.

Nemusila se moc vpyptávat. Poznala, že přišlo to, co deiší dobu předvíдалa.

"Pojistili jste se ... Ale nevíím, jestli vám to bude platné. Jak dávno je to?"

"Myslím, že aspoň tři měsíce."

"Proč jsi neřekla spíš? Mohlo se to spravit."

"Spra — vit?"

Černý Vít tančí s Madlenkou. Spravit? Co tím matka míní? To neudělá! To by nikdy neudělala! Náhle probuzený cit jí zaplavil jako venku zaplavovala Olešná jejich pole. Má přece Fabiše ráda. Jak by mohla něco takového udělat?

Přidružila se i vrozená pycha Zlých. Neustoupit, jít proti všem.

"Je pozdě, maminko."

"To víím sama, že je pozdě. Nešťastné děvče ... Co z tebe bude?" zašeptala rychtářka. "Co řekne Filip?"

"Ani deset Filipů mne nepřinutí, abych si nevezala Fabiše."

Neměla ještě devatenáct let. Všecky překážky se jí zdály malicherné. Teprve teď příběh dostal pohádkového draka.

Bývalá rychtářka ztratila docela řeč.

Kdož ví, jestli to neudělá. Překvapí rodinu, která se v ní zase bude zhlížet. Děvčata ve vsi jí budou závidět.

Zemřel „Beskydský“ spisovatel

B. Strnadel - Četyna

B. Četyna nám při návštěvě zdětil důležité informace o lokalitách v okolí Radhoště. Hluboce nás zarmoutila zpráva o jeho smrti.

Zemřel B. Strnadel-Četyna

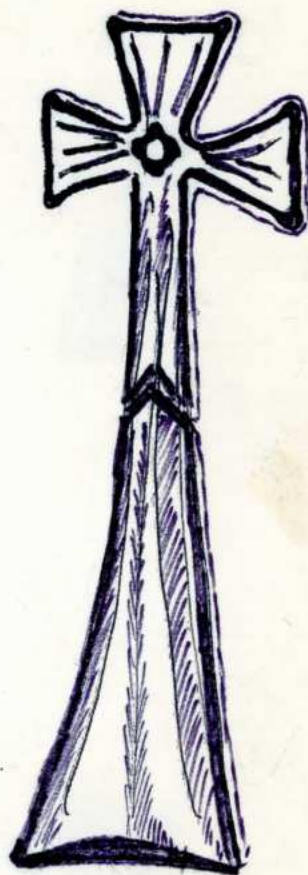
Svaz českých spisovatelů oznamuje, že dne 11. ledna 1974 zemřel nositel vyznamenání Za vynikající práci soudruh Bohumír Strnadel-Četyna, člen Svazu českých spisovatelů. Celé jeho literární dílo i všechny práce historicko-vědné a národopisné jsou úzce spjaty s Valašskem a řadu let tvoří významnou složku naší literární tvorby, nedílně spojené s budováním socialismu a s prací lidu v naší zemi.

Soudruh Bohumír Strnadel-Četyna byl skromný literární pracovník, který bez okázalosti věnoval všechny své tvůrčí síly a všechny svou lásku kraji, z něhož vyšel. Cest jeho památce.

Svaz českých spisovatelů

Smuteční obřad se koná ve čtvrtek 17. ledna 1974 v 15.00 hod. v obřadní síni městského hřbitova ve Frenštátě p. Radh.

Jeden z posledních snímků B. Strnadeia-Četyny, zachycený Josefem Juračákem.

11. 1. 1974

Ze spolupráce s tímto autorem pramenila naše práce v Beskydských lokalitách a jeho vědecké dílo nám poskytlo mnoho podnětů a důležitých poznatků a za to mu patří náš dík

ORCUS-TRIO

1964

Na výcvik

do ČERMNÉ

(jako vždy v Novém roce)

Dne 9. února jsme se sešli na první letošní akci. Tentokrát jsme jeli do Čermné. Na nádraží se sešli: Petr, Milan, Mirek a Jarek - který jel skládat zkoušky. Bez velkých potíží jsme dorazili až k škole. Zde jsme se posílili a po převlečení vydali do sroletí chodeb. Milan nás vedl bezpečně až na plošinku u kolmé šachty. Zde přišel na řadu Petr slanem. Bezpečně ho přivázal a zajistil. Jako první slonil dolů Mirek, pak následoval nováček Jarek, kterého Milan zhora jistil. Šlo mu to celkem dobře. Pak sestoupili až na 3. patro a prošli většímu chodeb. Zopakovali si orientaci. Kámen úrazu nastal při prusíkování nahoru. Nejdříve to bravě zvládl Milan. Pak nastoupil strastiplnou cestu Jarek, až k převisu mu to šlo, ale na převisu i přes Milanovy rady byl bezmocný, nakonec pomocí druhého lana se mu to podařilo. Pak vystoupil Petr a Mirek bez valných potíží. Nahore jsme posvačili a Petr s Mirkem vyprovokovali sněhovou válku. Když se vydováděli šli do Svatoňovic na vlak. A pak si šel Bohumil na svalkým během přes nádraží v Suchbole.

Příště Akce.

REDAKTOR „MF“ ANDRLE ČESTNÝM ČLEMEM ORCUSU

CHGFF MF
VLASTIK V PLÁNĚ
JESKYNI

Náše schůze v úterý 19.2. byla trochu slavnostní. Kromě našich členů přijel i „naš“ redaktor = M. Andrle fronty Vlastik Andrle, řádně a u nás melušice jako past na něj jest maliceva. Jemu věděl, že mo' by'li přijat mezi jeskyňáře. Svůj křest si jiř adbyl a na zdiřav odnesl skněhyňské jeskyně a nymř jej žekala skauška teoretická. Váženou porodu Orcusu však svůjmi enalostmi přímo fascinoval. Velice obližný test inteligence speleologa absolvoval též měř bez jediné správné odpovědi a tak poroda též měla záchrnu práci. Výsledek byl jasný: S. redaktor V. Andrle svůjmi enalostmi plně potvrdil, že nejdu do klanu speleologů přijat by'li mřže. Nymřž, že přímo musí! Obdržeo pak „čestný speleologický příkaz“ pronesl slavnostní slib noropáeměho jeskyňáře: „Do jeskyně mne už nikdo nikdy nedostane!“ a jeho čelustř bylo na věky spečetero.

Můžeme si jemu přát, mřli více lokonjchto speleologů

DO JESKYNĚ MNE UŽ NIKDO NIKDY NEDOSTANE

PŘÍPRAVA NA AKCI

KAMENNÁ KRÁŠA „HOLŠTEJNKY“
v baranově

V MORAVSKÉM

KRASU

Tato expedice byla první velkou akcí v tomto roce. A právě tady měl ukázat Milan, jak umí zacházet s funkcí vedoucího akcí. Plán expedice byl lákavý hlavně pro naše nové členy - usdíj' ani vlastně skutečně plozivky, kombinování či slavnování v krasové jeskyzni nevychnutali. A tak se na nádraží sešli: Milan, Petr, Vladě, Mirek I - Tarzan - jinec Ivan a Mirek II. Jenže to vůbec nebylo všechno. Do krasu měl také přijet nyní voják Peps se svým přítelem - horolezcem - Jožou; jenže byl také v jeskyňích rovnicích. A tak jsme se v pátek u Yury v Holštýně usíohni sešli. Peps a Joža nás již zde čekali (samozřejmě v hospodě) ve svých typických vojenských dresech. V boudě nás pak ještě čekalo asi deset Yurových speleologů, jenže zítra čekala opět pětná "volná sobota" v bahně Holštýnské jeskyně.

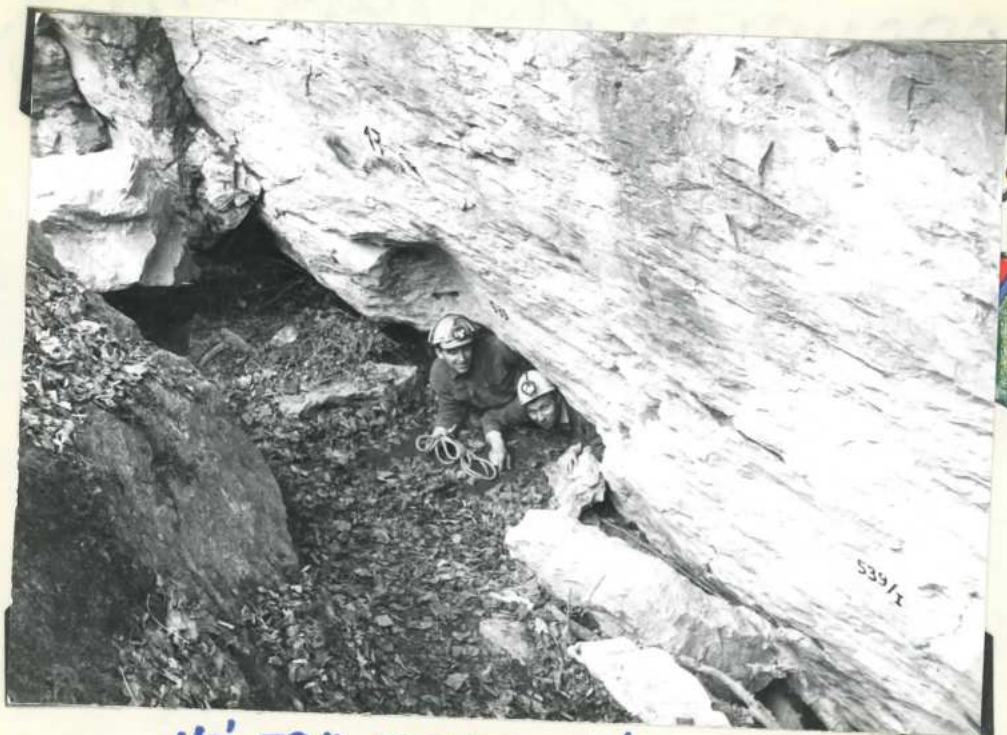
Jelikož se v pátek nic zvláštního nedělo, prohlédli jsme se přímo v sobotu ráno. Dle hesla "Ráno pláče, dá' dostáče" jsme otevřeli aci v 8 hodin, polehli žaludky nějakým tím proviantem a šlo se na to.

Sprvu jsme shadnotili nová díla Mnúckových lidí v "Holštejně" a spokojeni jsme si šli odložit do d'ěr.

Jako předkrm nabídla se nám Hladomorňa - nám již dobře známá. A po ní první obšířejší sestup do jeskyně v Búci. Ne příliš náročná a přece často Joža děkonal Bohu, že vnikl jeskyňářům mlti na hlavě, přilby, ac' dosud věřil jen nevímo. Nemohl si loke mechat ujit přileži loot, na druhé jeskyně, v hloubce asi 50 m, polízt si v jeskyňním bahnu, domnívaje se, že mo' stejně věrnky no. rovna jako luhro v Pišťanoch. Zesraný lit, lo parná lok sa půl roku.

ARYCHLE UEN!

NE, TAK DVA TLUSTI' SE TU NEVEJDOU!

Co žuniš!?

Když každý z nás dokázal, že samostatná orientace v jeskyni je pro něho hračkou, vystoupili jsme na porokh bez ztrát na lidských čimotech.

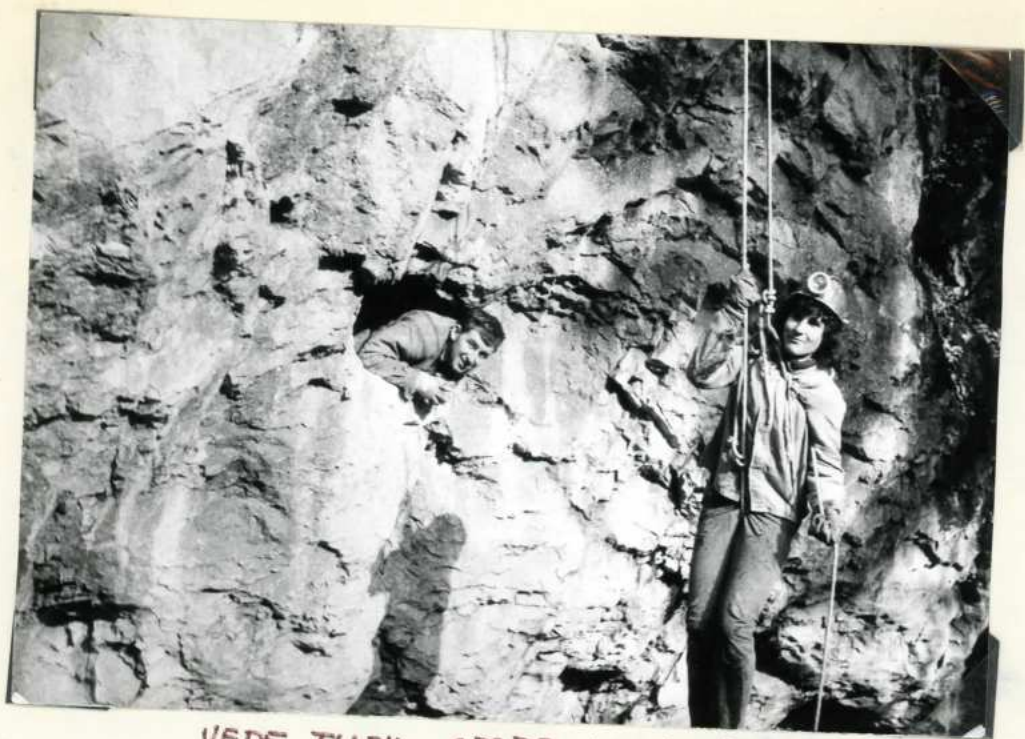
Pokř jsme přemístili naše působiště ke Staré Rasovrě. Důvod? Jednat nověit Mirka II slavnout (což mu šlo velice skvěle) a procvičit jištěři - což dnu Milan+Tarsau šlo skoro vytkně, jejich nový "bobony" způsob určité ohrozi všechny dosud známé horie jištěři. Pak expedice přistoupila k zdoláními Staré Rasovry. Nejdřív se o tuto lokalitu sezradil náš host Jára.

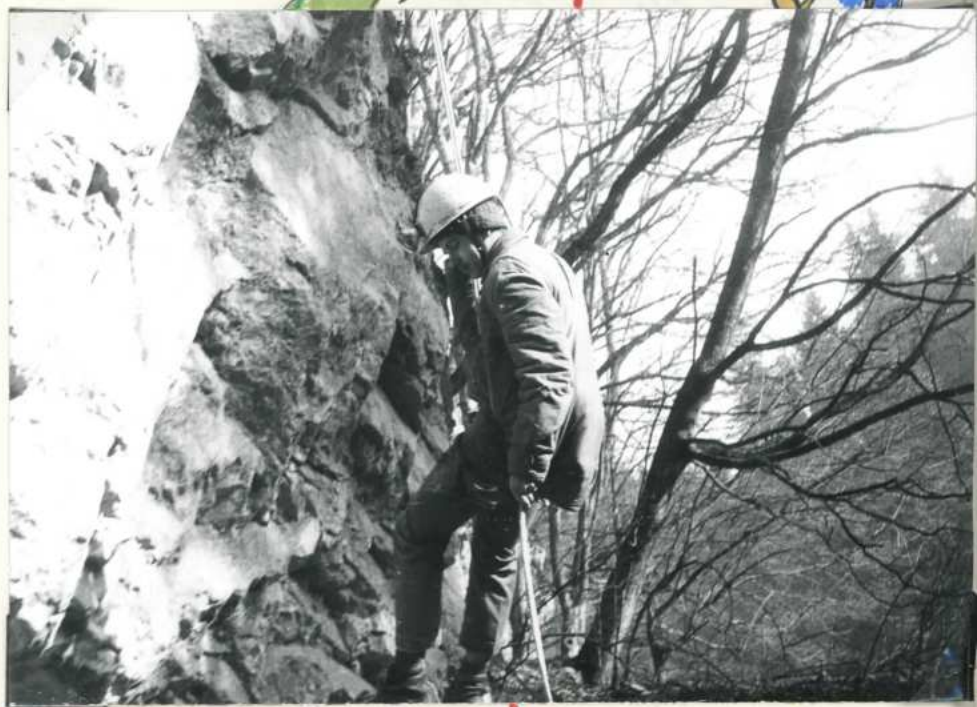
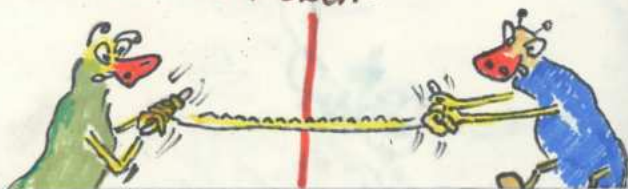
Vůbec netušíte radu se Jára Pepsou "radu" vysau kol do akna, zajiči nestěně ne vyšee asi 4 m. Chudok, kdyby tak lusil, co jej lam čeká! Lézt po hloui do díry s průměru 50 cm a pat zjistit, že je slepá, a že je nutné se uvnitř obrátit, by bylo možné sevíbec dostat nu, muí nic přijemné ho. Jenže to nevěte Jára? Ten se obrátili v menších dírách. Šťastou pak koutol

veu, usní noje se do objektivu fotoaparátu. Ale pak jsme přistoupili k neřičnější akci. Vedemí Milanem aacoli oluou expedice zdoláními "propastem chodky". Peps a Jára snoli paniru, si samosřejme cestu křótili po nejšič stěně, kdišto nás ostetní čekola pěkná "faska". Nejdřív nepříjemné kamínováni, pak spásování a enou kamínováni tak ústějní kamíny, kde byl skoro vedle i vedavci Milan. Nejvíce se snod a nich vyřinol Tarsau, kde měl díru tam prostě musel slézt, jinak by snod ani snou musnul. Bahnem a nadau jsme se dostoli až ke kava.

VEDE TUDY CESTA K ŽIŽNÍMU PÓLU?

KTERÝ DOBRÁK UŘEZAL TO LANO?

jestkyňe, ustlil v hlíněném sířonu. Tu což, šopat se vnu nechtě-
lo a tak jsme se sunuli zpět. Opet jsme objevili světlo
denní bez lidských strát. Našim došim prářim bylo sed-
let keprlouu chaetku. Bolužel (hlouně pro Pepsu, který vnu
slilhonol konečně řadně' hokno a jak on řikó, správě' plazi-
oky" o noseu ne nadě a brodan u šterku) zřstolo jenu
práři. Chodla byla rozesena šterkem a prskem paláři
světu. Proto jako chutčaku jsme si doli ledonau jestkyňi,
jednak pro ochlosem' hloo (nebot ledu zole bylo oproudu
posetrkoně) a jednak proto, a byelam si připomenuli,
jak vlastně chutna' mrd's. Tetas jsme ho tatiž skoro neužili.

Dnačnē fyzicky unovem' (hlouně řikzuvir'), jsme se roshadli
popřít svůjm sídlem i koterkóm drouhadinové' spořimuli
a hlouně řožoři, uspořádařim svých prvých dořimů se si-
uota jestkyňadřie. Přitěš řikřim spokojens dírama nebyl,
chylěly nutam tokiž křipukty. Aleťy jsme mu slibili
adpolična. Oproudu byl pak nošeu.

Nabyosi nových sil, obkěškou' již řadnějši' vřstroji se
sedum postea a moukřkóch sunula křipovecké' jestkyňi, ORCusu
už dobre svá'mé. Tam jsme chtěli u kěřet řožoři jak vypa-
dó' paneusko' jestkyňe. Umad jako vždy mřrny, ale po
někalika metrech prudšeho klesáim, seje před uidaucim (vřm
Pepsu) asi 15 metrou' propast. Uvozujeme řebřik a postupně
suisime na dně. První co řoža spatřuje je netapyř.
Je to vlastně první' řavře", jenu on svolie har kde u dírách
spatřuje. Netapyř však je lo nēuštěmnu modšeu mřbee
nebyl a nepokřtě lo dāmol nojšeu. Nūšeu se nenu mō' hol
amí atevřit' oči. Prastě dō'le chřpsal tardž'm spāinkem.
Nie ašechny lok nezoujalo, jako fontostickó' vřřeloba "dru-
hě'ho patřa". křipukový' strop, obrouské' řáčlony, skologmity,
lo nše uchnacouolo Mira a slatm' noovciāny", stejně jako
"folagrofické" oko řoži. Bolužel nō's sklēmolo vřřiskēm,
ze řikteré' se řočlan jřau adlomeny a řikteré' patřiskōny.
Všude se nojšou hídě', řteri' křošu nēvdi' ale mřči.

cesta na hornu byla přímo blisková! Bylo vidět, jak již všichni i nováček Miroš, získali jistotu a proci, a se nyní není pro ně téměř žádných překážek.

To však nebyl jediný důvod, proč všichni tak bliskovými a sladkými výstupy. Peps měl totiž narozeniny a srouna souboru se rozhodla je srouna oslavit.

Čiž nikdy není marné!

To co by dokázal učitelka, jsme pak my dokázali hrát. Byť se půl hodiny po akci již v restauraci u stolu, je výkou učitelka. Jenže nebyl Peps jediným, kdo srouna složil narozeniny. U nás „chef“ kolskéjských jeskyňáři se došl vol svého jubilea. A tak hobla dostali oba. (Jenže peps a něco mluví, přeci je to jen mladík) Pak se vše sešlo. Tisť seš trochu tardši ohnivo uctou a my mladši pak uctou s buhlinkama. (alespaň doufám, že jsem to nesplál). Jak byl večer pro Peps a Jošu krásný, tak bylo ráno probuzení nepřijemné. Ale co, jeskyňáři musí umět chodit ve všem a trochu studené koupeli a Bile ucti neproci vše.

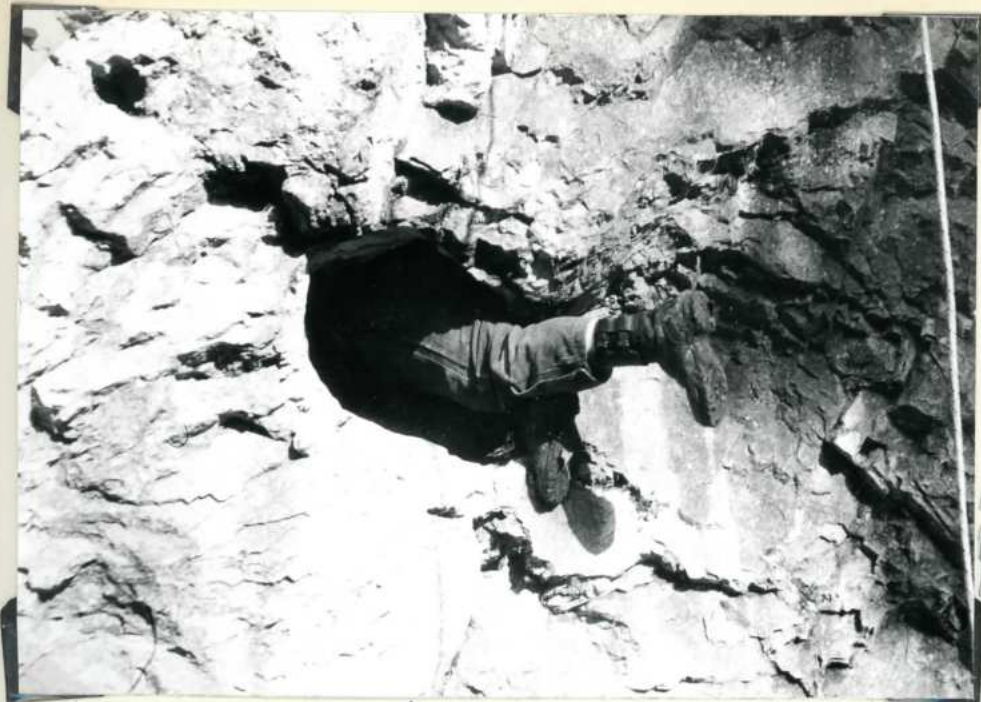
Da hodinu jsme mohli vidět, jak se všichni „ORUSŮE“ louci a Jurou Haučkou a mluví k našemu nedělnímu cíli - jeskyňi Balcora. A to byl ráno naši expedice.

Problidka „kamenné krosy“ a heské příučetky ně (samozřejmě vše zdoru, jen pro jeskyňáři) a pak už jen autobus, vlak, roslučení s Jošou a opit doma.

Tak ahoj zase přáteli.

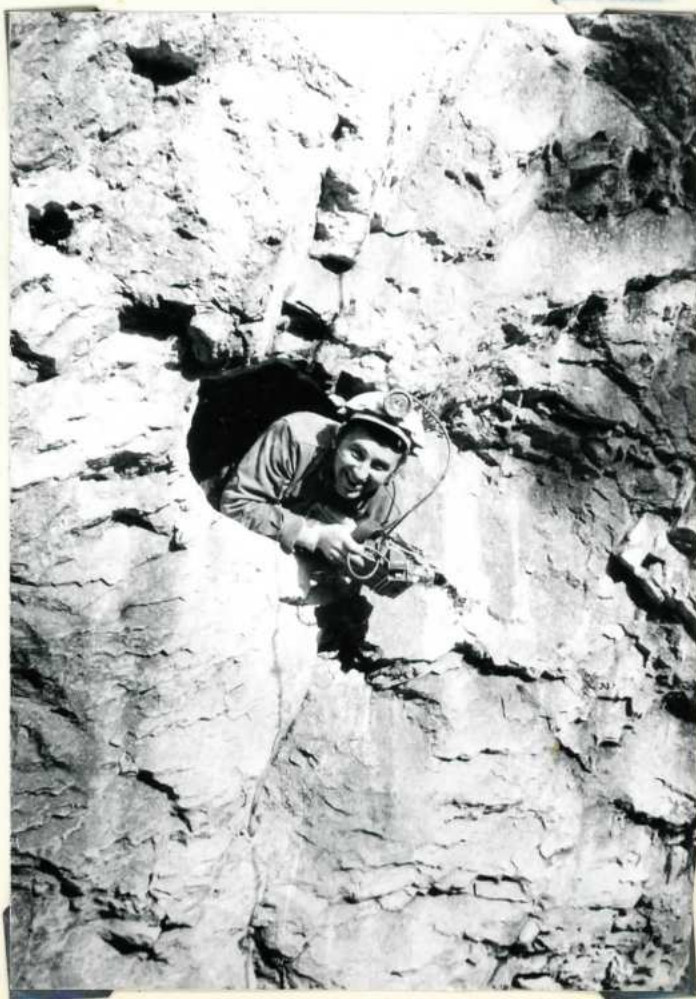

JDI PRYČ, JÁ TU BYL PRUNĚ!

KRADE NÁM URČITĚ
VEJCE

JEN ABY MI NĚKDO NESNĚDL
OBĚD!

PETR FIDRBEŠT
HLAŠÍ PŘIPRAVENOST
KE SLAŇOVÁNÍ

NA ÚČVÍKLU V ČERMNÉ

Dne 13. a 14. dubna se chová výcvik v Čermné. Na návštěvi se nás čeká z toho dva měsíce Petr a Milan a slyšel byli barabani: Zdena, Zdeněk, Pavel, Ivos, Tarek a přímivec speleologie Miša. Bez velkých problémů jsme se dostali až na Black Hills. Zde jsme se posunuli a připravili na sestup. Až k propasti se šlo s hrůzou. Tam si Petr uvrhl řetěz nezraněněm lodní smyčku a drací smyčku na jistotu. Jako první se jeho vývorním srazil Tarek a šťastně se dopravil až na dno. Sestup proběhl dobře až na Zdenu, která se rozhodla počkat nahore. Po prohlídce 2 a 3 patra začal výstup. Zde se projevila kondička všech barabani; asi po 2 hodinové námaze do vrchů se vydali. Nahore se pak usadili u ohně a rozložili si své dojmy. Vyjímku tvořil Pavel a Ivos, kteří stále měkce litali pro les a nebylo je k nalezení. Asi o 5 hodin se vydal Tarek, Zdena, Ivos a Pavel na cestu k bláku. Na noc zůstal Milan, Petr, Miša a Zdeněk. Ti se připravovali k spánku. Pěče přišli čtyři vandráci z Poutky takže večer uběhl pěkně ke spávu při kytarě. Druhý den dopoledne pochová kluci pro les svedli pár šikovných válek a jelo se domů. Avšak jen co se vlak rozjel siskil Milan, že zapomněl u "Elvy" obědový puškat a 80 Kčs. Takže se svabonovizích vysloužil a vrátil se. My jsme ho pak čekal v Suchdole B. Pak již cesta ubíhala dobře až domů.

Ahoj!

ZA ZÁBAVOU

U ŠVADLENEK

Dne 19. 4. jsme byli pozváni na narozeninové švadlenkami k ZO-SSM-MODY. U nás přivítání asi od 4 švadlenek a 4 sedoucí. Další se byli s. Gastoš, a s. Papal. Z naší strany se byl Milan, Mikek a Petr. Jako výpomoc si vzali „Puntů“ - kdenka Wolka a Mišiu. Švadlenky měly připravené různé káborové hry a tak více utěhl a veselí a při hude a tanči. Prosti toho kava hal ten mišel o hodně snad se dají příst kúč...

Dne 20. 4. 1946 jsme se zúčastnili Národní
směny konané MNV. V sedm ráno, v hodinu
obvyklé pro brigádníky, se setli před Národním
výborem. Milan, Mirek, Petr, Zdeněk, Jarok, Švaň
& Pavel. Byli přiděleni na slabou porádku
obecnice. Zde vyřezávali lopaty a kumpáče
a podle pokynů mistra se jali kopat koma-
liseci. Vydrželi ~~u~~ toho plných 5 hodin,
což se není sá výbornou. Doufám, že tím neska-
dili ani chuť, ani elán do další práce.

NA VYCVIK DO KNEHYNE

Dne 1. 12. 1968 jsme podnikli expedici na Kněhyni. Na naší expedici jsme se našli spolu s 5. třídou z Kněhyni: Mirek - jako náčelník, Petr - jako zpravodaj, a 3. baránek: Otta, Pavel a Ivo. Celou expedici jsme doprovázeli do Kněhyni. První zastávkou byla Kněhyně, kde jsme se dočkali autobusu, který nás dovezl do Kněhyni. Pak jsme se dovezli do Kněhyni. Doplouhili na Pustkerny. Přišli jsme Mirek málem našel

smisi, ale nevíme kdo se toho víc polekal, zda Mirek, nebo smise. Po obědě jsme se vydali do Kněhyni. Po obědě jsme došli k dřevě. První smisel dole Mirek a pak se sestrojí všichni baránky, nakonec jim Petr mistravsky předvedl jak se to dělá. Dole začaly potře, protože kluci měli obavy se smys a pak neopizru. Po strastech a bez větších pokusů jsme se dostali na dno k listině. Ta však byla tak normovaná, že jsme byli nuceni ji vynechat. Ten. Zbyteční cesta byla utopení hlavně pro Mireka, který si cvičil orientaci a celou skupinu vedl, a pak také pro Petra, který musel baránkem předvést, jak se kde leze, pak slézt a vyslehnat je nahoru a pak dříve mohli sám vyhlídnout. Na hoře nás čekalo slunce a tak jsme si rychle popřísahali ke studánce, kde jsme se občerstvili a odpočali. Pak jsme se vydali do Kněhyni a domů.

Ahoj

ORGUS

TANEČNÍČKY

U díšledku mohutné propagační a očištění kampa-
ně zamohli členové Orceu adolat, by snahy
přítomnosti nebyli ordohou hadi stonacích pro
cačatečnický a nezmysli tak opat a stupeni
kulturní úroveň naši organizace.

Již to se dluhý Milou bude probdnit skiny po
parketu stojí za pozornost - je pořadatele
budou muceu zřejmě svednut stropy (iceuy
alkoholu) - by vše udrželi v mezích mírných
podmínkách. Pro delšího a našich skvělých
„louc majstrů“ Petra bude nejliš, když v ro-
lu sólu přistaví nějaký kromet, kde by mohl
příležitostně prodát i něco zecne' neteše.

Nejnebezpečnější m luem sólu bude ošemu naše
esa - selodom Mirek - Mysli m, že gordedo'mny
by si měly své dcerky přimozovat, přítenci
leský tlustým řetecem a zabrnit tak pokuze-
ní jejich - d'meu. Jčurly z našeho društva
prehorníku pan Blac bude luším nebezpeč-
ným tvorem vedle. U na něj si budou
muset dáti d'ing pozor - a zaldštē pak na snaji
drohou - jisto tuzeovou obou. No všem
přejme jedno - z lampe nos (ne'ušok solit)

Na závěr roku

do Cyriliky

Glauze, Petr a Hroch se rozhodli, že po dlou-
 letu odlučení opět navštíví naši nedějnou
 cyrilku. Prostě jenom se rozhodli zjistit
 kolik směrů a mířnostoto a která to vy-
 dá a možnosti pokračovat v nedoroučených
 prací. Vnitřní lůžky a podlaha směr
 nedovolí ale práce mohou pokračovat.
 To usnula odhodlání povolat Glauzeho, po
 sestupu do Cyrilky jor usdy zjistí-
 li velkou akce a efekt.

Objevují podzemí
 Bohumín (ae). — Za krásami
 a poznáním beskydského podze-
 mí se v uplynulých svátečních
 dnech vydala průzkumná skupina
 bohumínských svazků speleolo-
 gického klubu ORCUS. Obtěženi
 svítilnami, přilbami, tůňkami,
 kompasem, vlhkoměrem a další
 výstrojí a výstrojí, se jeskyňáři
 vyšplhali ke středisku lyžařského
 sportu na Pustevnách. Po dvouleté
 přestávce uvolnili vchod a sestou-
 pili do pseudokrasové jeskyně
 „Cyrilky“. Absolvovali několik ob-
 tížných až třímetrových propadlin,
 úzkých štěrbin a labyrint nízkých
 chodeb, které proplazili. Přestože
 se na pláni jiskřili bělostný snh,
 bohumínská skupina jeskyňáři vy-
 lezla po tříměsíčním namáhavém
 sestupu k nepoznání umáčené a
 zablácené. Jejich cílem je pro-
 zkoumat, zda jeskyně má další ne-
 objevené prostory.

To ovšem pro Cyrilku
 bylo usdy typický.
 Nasoud se na ni dosta-
 veme. Když se o této
 se jistě v příštích pěti-
 letech. Potěšení akursi
 v Cyrilce par leba sešli
 do Frenštoku a nebyť
 to se odsud jezdi dává
 i u nás, křičeli by do Bohumína o
 PC